

Dogtrail Cunos 2008

Op zaterdag 28 september was het weer zo ver: de start van de jaarlijkse Dogtrail van Cunos. Bepakt en bezakt verschenen wij dit jaar voor de vierde keer praktisch voor dag en dauw aan de start. Ons team Montrail, bestaande uit de Australian Shepherds Twister, Devil, Asmar, Rico en nieuwkomers Funky en Wolf en bijbehorende baasjes, ging fris van start. Helaas de verkeerde kant op, en na 2,5 uur lopen verschenen we weer aan de start, dit maal iets minder fris. We besloten ons echter niet uit het veld te laten slaan, en trokken opnieuw de wijde wereld in, met als leidraad een rood boekje en een haperend kompas. Op naar de finish!

De bedenkers van de opdrachten lieten ons dit jaar werken voor de kost. Het begon thuis met de fabricage van een fluitje, om vervolgens de hond op het fluitsignaal achteruit te laten lopen. Eenmaal in de bossen van Drenthe moest er heel wat af gezongen, afgepuzzeld, nagedacht en afgezocht worden. Niet onze sterkste punten, bleek wel uit de vele omwegen die we maakten. Bovendien kregen we een flink aantal opdrachten toegeschoven tijdens de tocht. Gelukkig voor ons konden we deze opdrachten over het algemeen doorschuiven naar onze trouwe viervoeters, die toch iets beter kunnen speuren, apporteren, klimmen en klauteren dan wij.

Ondanks de vele omwegen (Drenthe is toch groter dan we dachten) wisten we, met behulp van de gele vestjes die ons menigmaal bij moesten sturen, uiteindelijk de tent toch te bereiken, alwaar een waar feestmaal op ons wachtte. Vervolgens kruipend naar de tent (vermoeide voeten en droge kelen) om zondag opnieuw aan de start te verschijnen voor ronde twee.

Ook dit keer geen beste dag voor ons team. De MP3 speler wist slechts het krassende geluid van de Zangeres Zonder Naam voort te brengen, en ze was dan ook compleet ongeschikt als onze privé TomTom. Opnieuw een ererondje Drentse bossen, waarna we als laatste bij het meer arriveerde. Maar we waren er! De opdrachten aldaar vielen letterlijk in het water omdat de puzzelstukjes verdwenen waren, maar onze dag kon toch niet meer stuk. Dat lieten we aan onze voeten over. Nog een klein stukje door de velden, en daar was hij dan: de langgekoesterde finish!

Het eindresultaat: zes honden met niet al te veel praatjes, vijf baasjes zonder praatjes en een vijftiende plaats. Dat moet toch beter kunnen. En dus zit er maar 1 ding op: tot volgend jaar!

Team Montrail